

Arrest

nr. 207 738 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ALDELHOF
Maria Van Bourgondiëlaan 29/8
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2017 met refertenummer 74026.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Reer Hamar-clan.

Tijdens de Somalische burgeroorlog werd uw vader vermoord. Als gevolg hiervan vluchtte u naar Saoedi Arabië. U weet zelf niet precies wanneer dit was doch blijkt uit uw verklaringen dat dit vermoedelijk in 1992 was, aangezien u aangeeft dat jullie vertrokken door de gevechten in Mogadishu zelf. In 2015 werd u gedeporteerd naar Somalië samen met uw gezin aangezien jullie geen geldige verblijfsdocumenten hadden. Terug in Mogadishu werd u opgevangen door een oude vriendin van uw moeder, A.K.. Een tijdje later vroeg u aan haar of jullie uw oud huis konden bezoeken. Dit werd ondertussen bewoond door de familie die uw vader vermoord had. U ging naar het huis samen met A.K. en sprak de vrouw aan die daar binnen was. U zei haar dat u de oude bewoonster was, waarop u wegging. Een tijdje later was u op bezoek bij een vriendin. Terwijl u daar was werd u gebeld door A.K., die u zei dat er mannen waren langs geweest op zoek naar u. Ook werd A.K. geslagen. Zij kwam naar u toe en legde u alles uit wat er gebeurd was. U bleef ondergedoken in het huis van uw vriendin terwijl A.K. voorbereidingen trof om u het land uit te krijgen. U verliet Somalië vermoedelijk begin januari 2016 en kwam aan in België op 22 januari 2016. U vroeg asiel aan op 25 januari 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de klacht die u wilde indienen tegen de huidige bewoners van uw huis niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor werd u gevraagd wat u en uw man van plan waren te doen qua werk, inkomen, huisvesting, eenmaal jullie terug in Mogadishu aankwamen. U antwoordt dat uw plan was een klacht in te dienen bij de overheid tegen de mensen die in uw huis woonden (CGVS gehoorverslag, p. 14). Op het moment dat u problemen kreeg met de bewoners van uw huis had u echter nog steeds geen klacht ingediend. U was echter al een maand in Mogadishu. U verklaart dat u eerst het huis wou observeren en daarna een klacht indienen (CGVS, p. 14). Er wordt u echter gevraagd waarom u dit niet meteen deed na uw aankomst in Mogadishu om zo snel mogelijk uw huis terug te krijgen. U antwoordt dat u eerst wilde rusten (CGVS, p. 14). Qua inkomen verklaart u dat u met uw man een kiosk wilde opstarten om delicatessen te verkopen (CGVS, p. 14). Ook hiermee was u nog niet begonnen, aangezien u eerst uw huis terug wilde krijgen (CGVS, p. 14). Het terugkrijgen van uw huis was bijgevolg klaarblijkelijk de eerste stap in uw toekomstplan. Dat maakt het des te opmerkelijker dat u na een maand terug te zijn in Mogadishu nog geen stappen ondernomen had om dit te bereiken. Niet enkel dit maar u blijkt bovendien geen voorbereidingen te hebben getroffen om uiteindelijk een klacht in te dienen. Zo weet u niet bij wie precies in Mogadishu u voor dergelijke conflicten een klacht kunt indienen, u kunt enkel zeggen dat er 'een rechtbank' is (CGVS, p. 14). Logischerwijs mag echter verwacht worden dat, zelfs indien u na een maand nog niet tot praktische stappen was overgegaan om uw huis terug te krijgen, u ten minste informatie zou hebben ingewonnen over de stappen die u zou moeten nemen.

Ten tweede kunnen uw verklaringen over het gesprek met de vrouw die in uw huis woont evenmin overtuigen.

Zo ging u samen met A.K. naar uw huis kijken en had u een conversatie met de vrouw die daar nu woont. U kunt echter niet zeggen waarom u het huis wilde bezoeken. Hierop antwoordt u enkel dat u herinneringen had aan het huis en wou zien hoe het eruit zag (CGVS, p. 15). Ook zou u de vrouw die daar woont benaderd hebben, gevraagd hebben of zij de eigenaar was van het huis en vervolgens gezegd hebben dat het uw huis was (CGVS, p. 15). Nochtans wist u dat het de familie was die uw vader vermoord had die daar woonde, A.K. had u dit al verteld (CGVS, p. 16). Bijgevolg is niet duidelijk waarom u toch de vrouw in het huis ging aanspreken. Gevraagd waarom u dit deed antwoordt u: 'Ik vroeg het gewoon. Ik dacht gewoon dat het normaal was' (CGVS, p. 16).

Ten derde zijn uw verklaringen over de aanval op uw vriendin A.K. ongeloofwaardig.

Tijdens de aanval was u bij een vriendin. A.K. vertelde u achteraf wel wat er gebeurd was. Over het gebeurde kunt u echter relatief weinig vertellen. U vertelt dat ze A.K. sloegen en haar beschuldigden dat zij diegene was die u uw huis aanwees. Verder vroegen ze waar u was en zeiden ze dat ze u wilden vermoorden (CGVS, p. 12, 13, 15). Ook vermeldt u later dat zij haar aanvallers herkende als zonen van

de man die uw vader vermoord had (CGVS, p. 15). Verder kunt u hier niets over vertellen. Wanneer u wordt gevraagd naar specifieke details ontwijkt u constant de vraag. Er wordt u gevraagd hoe A.K. wist dat haar aanvallers de zonen van de moordenaar van uw vader waren. U antwoordt vijf keer naast de kwestie, schijnbaar met de intentie niet te moeten antwoorden. De vijfde keer antwoordt u dat A.K. ze kende (CGVS, p. 15-16). Logischerwijs mag wel verwacht worden dat u hier meer in detail over zou kunnen vertellen. Zelfs al was u zelf niet aanwezig hebt u alles wat er gebeurd was gehoord van het slachtoffer zelf. Bovendien is dit een cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas. Eveneens dient gewezen te worden op de toevalligheid dat u net tijdens de aanval op het huis van A.K. het huis verlaten had, terwijl u anders vooral binnen rustte (CGVS, p. 14).

Ten vierde is niet duidelijk waarom u meteen na de aanval op A.K. het land diende te verlaten.

U verklaart dat u direct na de aanval besliste dat u niet meer in Somalië kon blijven (CGVS, p. 19). Er wordt u gevraagd waarom u niet naar de overheid kon stappen, aangezien u wel klacht ging indienen bij de overheid om uw huis terug te krijgen. U antwoordt: 'Moest ik wachten tot ik gedood zou worden? Ik vluchtte, ik kon niet wachten' (CGVS, p. 19). Er wordt u nogmaals gevraagd waarom u zich niet tot de overheid gewend hebt. U antwoordt dat iedereen in Hamar bang is, dat u niemand kende die u wou helpen (CGVS, p. 20). Gevraagd of er geen andere manieren waren om tot een oplossing te komen antwoordt u: 'dat werd niet besproken' (CGVS, p. 20). Gevraagd of iemand van uw clan kon bemiddelen zegt u dat er niemand van de clan aanwezig was (CGVS, p. 20). Nochtans is het land verlaten een zeer zware beslissing, die u niet enkel van uw gezin zou scheiden, maar ook zeer veel geld kost. Het is bijgevolg niet onlogisch te denken dat u alle opties zou uitputten alvorens het land te verlaten.

Opnieuw dient te worden gewezen op uw vage antwoorden wanneer over details wordt gesproken. Er wordt u gevraagd hoeveel tijd zit tussen de aanval op A.K. en u die het land verliet. De vraag wordt u acht keer gesteld op uiteenlopende manieren maar u blijkt hier niet op te kunnen antwoorden. U blijft gewoon herhalen dat u ongeveer een maand in Mogadishu hebt verbleven na uw terugkeer uit Saoedi Arabië (CGVS, p. 18 en 19). Uw verklaring hiervoor dat u geheugenproblemen hebt blijken niet uit het verdere verloop van het gehoor. U staft dit evenmin aan de hand van enige medische attesten.

Ten vijfde maakt u niet aannemelijk dat u problemen dient te vrezen wegens uw behoren tot de Reer Hamar clan.

Tijdens het gehoor verklaart u dat uw vader door een andere clan gedood is. Uw vluchtaanleiding betreft eveneens problemen met dezelfde familie van dezelfde clan (CGVS, p. 13). Ook zegt u dat uw huis van uw familie werd afgenomen omdat jullie Reer Hamar zijn (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u een vrees zou moeten koesteren omwille van uw clanlidmaatschap. U zegt immers zelf dat zowel uw vriendin A.K. als uw gezin dat nog in Mogadishu woont normaal leven en geen discriminatie ondervindt (CGVS, p. 18, 21). Wel zegt u dat de Reer Hamar nog steeds problemen ondervinden in Mogadishu maar voorbeelden kunt u hier niet van geven (CGVS, p. 18).

Uit bovenstaande blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en

overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 december 2017 een schending aan van *“de artikelen 1 en 48/3 en 48/4 en 12 van de Vreemdelingenwet”*; *“Schending van de artikelen 13 en 23 van de procedurerichtlijn”*; *“Schending van het artikel 20 van de herschikte kwalificatierichtlijn”*; *“Schending van de artikelen 3 en 4 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS”*; *“Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting”*; *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*; *“Schending van de zorgvuldigheidsverplichting”*; *“Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verder benadrukt verzoekster dat zij een alleenstaande vrouw van 55 jaar is, die nooit enige vorm van onderwijs genoten heeft. Zij legt uit dat zij in België de nodige bijstand van verschillende artsen krijgt, dat zij mentaal niet sterk is en dat een standaard gesprek voeren al heel moeilijk gaat. Zij betoogt dat, hoewel onmiddellijk duidelijk was dat zij niet in staat is een duidelijke uiteenzetting te geven en zij het reeds moeilijk heeft om in het dagelijkse leven zaken te herinneren en zich uit te drukken, zowel gedurende het interview, alsook bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden werd met haar specifiek profiel. Verzoekster meent dat het onomstotelijk vaststaat dat zij een uitermate kwetsbaar profiel heeft. Zij verwijst naar de Europese richtlijnen en de Belgische wetgeving waarin kwetsbaarheid wordt uitgewerkt en stelt vast dat geen enkel van de desbetreffende bepalingen werd toegepast.

Verzoekster haalt artikel 20, lid 3 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn aan, alsook de artikel 13, lid 3 en 23.3 van de Procedurerichtlijn. Zij verwijst tevens naar de Opvangrichtlijn. Voorts verwijst zij naar *“artikel 1.12° van de Wet van 15 december 1980”*, *“artikel 4 van het KB tot vaststelling van de procedure van het CGVS”* en *“artikel 3§2 van hetzelfde KB”*. Verzoeker haalt verder een recente studie van UNHCR *“Beyond Proof - Credibility Assessments in EU Asylum Systems”* aan, alsook *“Avis du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, May 2012”*.

Verzoekster benadrukt dat haar kwetsbaar profiel, in het bijzonder het gegeven dat zij als oude vrouw en ontheemde, die te kampen heeft met psychische problemen, moest in overweging genomen worden bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid. Volgens verzoekster zou het feit dat vrouwen en ontheemden in Somalië een verhoogd risico lopen om geconfronteerd te worden met wanpraktijken, discriminatie en onmenselijke omstandigheden, gekend moeten zijn bij het commissariaat-generaal en dit had moeten blijken uit hun eigen onderzoeksplicht.

Verzoekster stelt dat vrouwen afkomstig uit Somalië een specifiek kwetsbaar profiel hebben en verwijst naar objectieve informatie (Algemeen Ambtsbericht Zuid- en Centraal-Somalië, gecorrigeerde versie, november 2017; United Kingdom: Home Office, *“Country Information and Guidance: Somalia”*, 9 april 2014, module 3, p. 53).

Verzoekster herneemt dat zij een ontheemde vrouw is en dat blijkt uit verschillende rapporten dat ontheemden en specifiek vrouwen tot de meest kwetsbare groep in Somalië behoren (Algemeen Ambtsbericht Zuid- en Centraal-Somalië, gecorrigeerde versie, november 2017).

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State (*“CE, arrêt n° 103.860 van 21 februari 2002”*).

Met betrekking tot de klacht stelt verzoekster dat het geen evidentie is voor een vrouw, die meer als 20 jaar niet in het land heeft gewoond, om een klacht in te dienen. Zij voegt eraan toe dat dit bemoeilijkt wordt als lid van een minderheidsclan tegen een meerderheidsclan. Verzoekster betoogt dat zij geen onderwezen, intellectuele vrouw is en dat zij niet wist tot wie zij zich moest richten.

Wat betreft het gesprek geeft verzoekster aan dat het geen volledig doordacht plan was om de familie die het huis bezette, aan te spreken. Verzoekster stelt dat zij enkel haar ouderlijk huis wenste te zien. Het aanspreken van de vrouw des huizes was volgens verzoekster geen rationele, maar eerder een emotionele, impulsieve ingeving.

Voorts stelt verzoekster dat zij niet aanwezig was bij de aanval en dat het voor haar ontzettend moeilijk is om duidelijke uiteenzettingen te geven. Bovendien merkt zij op dat zij de aanval wel degelijk heeft kunnen schetsen: *“A.K. heeft steeds geweten heeft wie de familie is die de vader van verzoekster vermoord heeft en haar ouderlijk huis bezet. Zij kende haar aanvallers en de aanvallers wisten dat A.K. erbij was toen verzoekster de vrouw aansprak toen ze het huis ging bezoeken. Gelet op het feit dat zij expliciet naar verzoekster vroegen en haar bedreigden, heeft A.K. verzoekster geïnformeerd over de bedreigingen. Verzoekster had, gelet op de voorgeschiedenis, schrik en zag zich genoodzaakt te vluchten.”*.

In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat, als een vraag meermaals aan verzoekster dient gesteld te worden, dit slechts haar kwetsbaar profiel aantoonde.

Voorts stelt verzoekster dat de vraag waarom een vrouw niet naar de overheid gegaan is voornamelijk ingegeven lijkt vanuit een westerse visie. Immers, het is voor een vrouw in Somalië geen evidentie om een klacht neer te leggen, temeer nu zij reeds meer dan 20 jaar niet in het land verbleef en tot een minderheidsclan behoort.

Met betrekking tot de clanproblemen herneemt verzoekster dat ze lid is van de Reer Hamar clan, een minderheidsclan. Zij stelt dat Somalië nog steeds wordt gekenmerkt door clanconflicten. Gelet op het feit dat verzoekster in het verleden reeds direct slachtoffer is geworden van een conflict tussen rivaliserende clans (haar vader werd vermoord), en nu opnieuw geconfronteerd wordt met bedreigingen van een grote clan, valt het voor verzoekster niet te begrijpen dat het commissariaat-generaal tot de conclusie komt dat verzoekster geen vrees moet koesteren omwille van haar clanlidmaatschap.

Verzoekster verwijst naar rapporten waaruit blijkt dat etnische groepen, minderheidsclans en beroepsgroepen in Somalië nog steeds te maken hebben met maatschappelijke uitsluiting en discriminatie (Algemeen Ambtsbericht Zuid- en Centraal Somalië, gecorrigeerde versie, november 2017).

Met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut stelt verzoekster vast dat het CGVS ook hier haar standaardmotivering gebruikt heeft voor mensen afkomstig van Mogadishu. Volgens verzoekster is dit geen afdoende motivering en kwam het aan het CGVS toe om, ook bij de beoordeling van het subsidiaire beschermingsstatuut, een individueel onderzoek te voeren. Verzoekster verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Verzoekster voert aan dat de beslissing niet kijkt naar de moeilijkheden die een ontheemde vrouw in Mogadishu zal ervaren.

“De verzoekster verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing, dd. 31.10.2017 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, te hervormen en aan de verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek”.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 18 mei 2018 voegt verzoekster de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 26 januari 2018 (update) neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop stelt verzoekster dat zij geboren is in 1963 in Mogadishu, vervolgens in 1985 naar Saoedi-Arabië is verhuisd en dat zij in 2015 gedeporteerd werd naar Somalië. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel begin van bewijs met betrekking tot deze beweerde levensgebeurtenissen neerlegt en deze aldus niet aantoot. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht en maakt niet aannemelijk dat zij dertig jaar lang illegaal zou hebben verbleven in Saoedi-Arabië. In tegendeel, verzoekster is vertrokken naar Jeddah, Saoedi-Arabië, ze is er gehuwd, heeft er haar kinderen gekregen. Haar enige broer woont in de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoekster toont niet aan van waar ze afkomstig is. Haar loutere bewering dat haar ouders uit Somalië afkomstig zijn en zij er geboren is, is onvoldoende te meer ze in 1985 migreerde naar Saoedi-Arabië toen Somalië nog een gewone staat was en de inwoners over identiteitsdocumenten beschikten om te reizen. Verzoekster kan dit ter terechtzitting niet toelichten. Verzoekster is ook gehuwd in Saoedi-Arabië met Sheikh-Abukar waarvan ze de nationaliteit en de identiteit niet aantoot, terwijl hiervoor geen redenen zijn en verzoekster minstens zijn verblijfsdocumenten, hun huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen en hun schoolbewijzen moet kunnen neerleggen ter verificatie. Tevens kan worden vastgesteld dat verzoekster ook beweert enkel Somalisch te spreken (zie inschrijving van de asielaanvrager en CGVS), terwijl het redelijk is aan te nemen dat verzoekster na dertig jaar in Saoedi-Arabië, waar zij, haar man en kinderen hun gehele sociale en economische leven hebben uitgebouwd, de Arabische taal machtig is. Dat verzoekster na dertig jaar zou gedeporteerd worden uit Saoedi-Arabië, kan geenszins worden aangenomen tenzij hiervoor duidelijke redenen zijn die verzoekster niet toelicht. Tevens moet verzoekster haar beweerde deportatie in 2015 kunnen documenteren wat niet het geval is. Verzoekster faalt ernstig in haar medewerkingsplicht te meer uit voorgaande enkel kan afgeleid worden dat verzoekster een profiel naar voor schuift dat aangemaakt is voor onderhavige procedure.

2.4.2. Voorts verklaart verzoekster Somalië te zijn ontvlucht uit vrees om te worden vermoord door de familie die haar huis bezet. De Commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekster niet bekend is met Somalië en haar verklaringen geen band aantonen met de Somalische maatschappij.

2.4.3. Verzoekster beweerde dat zij ingevolge haar vertrek vanuit Saoedi-Arabië naar Mogadishu het plan had een klacht in te dienen bij de overheid tegen de mensen die in haar huis in Mogadishu woonden. Zo vroeg de *protection officer* "Wat waren u en uw man van plan om te doen in de Mogadishu qua werk en huisvesting, wat was uw toekomstplan?", waarop verzoekster ondubbelzinnig antwoordde "Mijn plan was een klacht in te dienen bij mensen die mijn huis bezetten want er was een overheid." (gehoorverslag van het CGVS van 18 oktober 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 2), p. 14). Nochtans dient vastgesteld dat verzoekster na een maand in

Mogadishu nog geen klacht had ingediend, noch enige voorbereidingen had getroffen om een klacht in te dienen. Verzoekster blijkt niet eens op de hoogte over waar ze deze klacht zou kunnen indienen (*“Ik was vreemdeling, dan vroeg ik aan de mensen, ze zeiden, er is een rechtbank.”*, CGVS-verslag 2, p. 14). Voorgaande vaststellingen ondergraven de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag, temeer nu verzoekster liet uitschijnen dat het terugkrijgen van haar huis de eerste stap in haar toekomstplan was (CGVS-verslag 2, p. 14) en zij hiertoe na een maand nog geen enkele stap had ondernomen.

2.4.4. Waar verzoekster stelt dat het voor een niet onderwezen vrouw, die meer dan 20 jaar niet in het land heeft gewoond, als lid van een minderheidsclan tegen een meerderheidsclan, geen evidentie is om een klacht in te dienen, merkt de Raad op dat uit bovenstaande blijkt dat verzoekster zelfs geen informatie heeft ingewonnen over de stappen die zij zou moeten nemen. Waar kan aangenomen worden dat het gezien verzoeksters profiel geen evidentie is om een klacht in te dienen, kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat zij alles in het werk zou stellen om een oplossing te zoeken voor de recuperatie van haar eigendom. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen, en ook haar beweringen een klacht te willen indienen door haar handelwijze wordt tegengesproken.

2.4.5. Verder kan niet worden ingezien waarom verzoekster überhaupt haar oude huis bezocht en de vrouw, die op heden verzoeksters huis in Mogadishu zou bewonen, aansprak (CGVS-verslag 2, p. 16) wanneer verzoekster van A.K. wist dat de familie die haar vader vermoordde daar woonde (CGVS-verslag 2, p. 16). De uitleg in het verzoekschrift, dat het aanspreken van deze vrouw geen rationele, maar eerder een emotionele, impulsieve ingeving was, kan niet overtuigen. Indien verzoeksters vader werkelijk werd vermoord door deze familie, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Verzoeksters verklaringen komen verzonnen voor.

2.4.6. Voorts legt verzoekster slechts vage, beknopte en ontwijkende verklaringen af aangaande de aanval op A.K. (CGVS-verslag 2, p. 12, p. 13, p. 15, p. 16). Hoewel verzoekster niet zelf aanwezig was heeft ze alles van A.K. het slachtoffer, zelf vernomen (CGVS-verslag 2, p. 12). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster deze aanval gedetailleerd zou kunnen uiteenzetten, *quod non*.

2.4.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij de aanval wel degelijk heeft kunnen schetsen, merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS slechts liet optekenen dat ze A.K. sloegen en haar beschuldigden dat zij diegene was die verzoekster het huis aanwees en dat ze verder vroegen waar verzoekster was en zeiden dat ze haar wilden vermoorden (CGVS-verslag 2, p. 12, p. 13, p. 15). Gevraagd naar specifieke details antwoordde verzoekster steeds ontwijkend. Tevens vermeldde verzoekster dat A.K. haar aanvallers herkende als zonen van de man die haar vader vermoord had (CGVS-verslag 2, p. 15). Gevraagd hoe A.K. wist dat haar aanvallers de zonen van de moordenaar van verzoeksters vader waren, antwoordde verzoekster viermaal naast de kwestie en de vijfde keer louter dat A.K. hen kende (CGVS-verslag 2, p. 15-16). Met dergelijke beknopte, oppervlakkige en evasieve verklaringen kan verzoekster bezwaarlijk overtuigen van deze gebeurtenissen.

2.4.8. Noch daargelaten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden aanval, kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster direct na de aanval zou beslissen dat zij niet meer in Somalië kon blijven (*“Nadat ik werd aangevallen, dan discussieerden we na de aanval. Ik zei: ik kan hier niet blijven. Laat me genomen worden naar een veilige plaats buiten Somalië.”*, CGVS-verslag 2, p. 19). Immers indien het huis het enige probleem is dan had verzoekster de claim op deze woning kunnen laten vallen. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin bekend is met het sociale weefsel van de Somalische maatschappij. Immers verzoekster had spontaan moeten melden hoe haar clangenoten reageerden, waarom de clan niet bijsprong. Waar werd gevraagd of iemand van verzoeksters clan kon bemiddelen, stelde zij louter dat er niemand van haar clan aanwezig was (CGVS-verslag, p. 20), terwijl zij niet aantoonde dat er geen Reer Hamar meer zijn in Somalië die de plicht hebben voor alle clangenoten, en dus ook voor verzoekster, op te komen.

2.4.9. De vaststelling dat verzoekster onmiddellijk na de aanval op A.K. de beslissing nam haar land te verlaten – een ingrijpende levensbeslissing die haar niet alleen van haar gezin scheidt, doch tevens veel geld kost – zonder eerst enige ander optie te overwegen, is niet geloofwaardig. Gevraagd waarom verzoekster zich dan niet wendde tot de overheid, gezien verzoekster wel klacht wou indienen om haar huis terug te krijgen, antwoordde zij *“Moest ik wachten tot ik gedood zou worden? Ik vluchtte, ik kon niet*

wachten.” (CGVS-verslag 2, p. 19). Nogmaals gevraagd waarom verzoekster zich niet tot de overheid gewend heeft, antwoordde zij dat zij “een vreemdeling [was], ik kende geen mensen die me hielpen, ik was een vreemdeling in Hamar. Die in Hamar zijn ook bang. Ik ben ook bang.” (CGVS-verslag 2, p. 19-20). Waar verzoekster stelt dat de vraag waarom een vrouw niet naar de overheid gegaan is voornamelijk ingegeven lijkt vanuit een westerse visie. Dit betreft echter een bonte bewering die met geen enkel objectief element wordt aangetoond. Bovendien was het aan verzoekster haar clan om bescherming te vragen, wat ze niet deed, wat net aantoonde dat verzoekster geen Somalische visie heeft op het leven in dat land. Zelfs op de vraag of er geen andere manieren waren om tot een oplossing te komen, antwoordde verzoekster louter “dat werd niet besproken” (CGVS-verslag, p. 20). Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster evenmin op geen enkele manier een beroep heeft trachten te doen op nationale bescherming. Ten slotte en daargelaten dat verzoekster niet aantoonde dat ze eigendom bezat in Somalië, is evenmin aannemelijk dat verzoekster omwille van een eigendomsgechil haar land moest verlaten. Immers indien verzoekster inderdaad vanuit Somalië naar Saoedi-Arabië was vertrokken dan had ze kunnen voorzien dat ze na dertig jaar geen huis meer zou hebben in dat land. Voor zover het huis de burgeroorlog had overleefd, dan is na elke oorlog te voorzien dat omwille van de vele interne migratie en verplaatsingen, de bruikbare woningen worden ingenomen. Verzoeksters asielrelaas getuigt van een verregaande onwetendheid over Somalië, zodat haar nationaliteit, minstens haar verbondenheid met dit land, in het geheel niet kan overtuigen

2.4.10. Tot slot maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij problemen zou hebben omwille van haar behoren tot de Reer Hamar clan. Zo verklaarde verzoekster dat zowel haar vriendin A.K. als haar gezin, die momenteel nog in Mogadishu wonen, een normaal leven hebben en geen discriminatie ondervinden (CGVS-verslag 2, p. 18, p. 21). Verzoekster geeft louter aan dat de Reer Hamar problemen ondervinden in Mogadishu, maar weet dit niet te concretiseren (CGVS-verslag 2, p. 18). Waar verzoekster verwijst naar haar problemen met de clan die haar vader vermoordde en nu haar huis bezet, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster, gelet op bovenstaande, deze beweringen niet aannemelijk maakt.

2.4.11. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op verzoeksters kwetsbaar profiel, met name een oude vrouw en ontheemde, die te kampen heeft met psychische problemen. Vooreerst dient vastgesteld dat uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden psychische problemen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Overigens licht verzoekster ook thans niet toe welke psychische problemen zij dan wel heeft. Waar verzoekster steeds verwijst naar haar kwetsbaar profiel dient verder worden opgemerkt dat verzoekster vooreerst wel de doorzetting heeft om naar Europa te migreren, en zij wel degelijk een sociaal netwerk heeft, weze het wellicht niet in Mogadishu waar zij A.K. kent en ook haar hele gezin beweerdelijk verblijft.

2.4.12. Waar verzoekster nog verwijst naar de rapporten “Algemeen Ambtsbericht Zuid- en Centraal-Somalië, gecorrigeerde versie, november 2017” en “United Kingdom: Home Office, “Country Information and Guidance: Somalia”, 9 april 2014, module 3”, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.4.13. De Raad benadrukt voorts dat het niet volstaat een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending van de artikelen 13 en 23 van de procedurerichtlijn, het artikel 20 van de herschikte kwalificatierichtlijn en de artikelen 3 en 4 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS aanvoert en louter stelt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het kwetsbaar profiel van verzoekster doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4.14. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. In zoverre verzoekster volhoudt de Somalische nationaliteit te hebben kan uit de informatie vervat in het administratief dossier blijken dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 26 januari 2018 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*

2.5.4. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.5. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.6. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.7. Ten slotte is het niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden geviséerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. Daarnaast heeft Al Shabaab in 2017 het aantal (complexe) aanslagen opgedreven, waarbij het aantal doden per aanslag stijgt. Op 14 oktober 2017 vond er een aanslag plaats in Mogadishu, de zwaarste ooit in Somalië. Er kwamen minstens 512 personen om, de helft van het aantal (vermoedelijke) burgerslachtoffers in 2017. Somalië-experten achten Al Shabaab verantwoordelijk voor deze zware aanslag, die niet opgeëist is. Volgens sommige waarnemers eist Al Shabaab de aanslag niet op omdat er zoveel burgerdoden bij gevallen zijn en ze hun beoogde doelwit zouden gemist hebben. Het eigenlijke doelwit van de aanslag zou een militaire basis of overheidsgebouw geweest zijn. Na de aanslag komen duizenden inwoners, mannen en vrouwen, op straat om te protesteren tegen het geweld door Al Shabaab. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij overheidspersoneel – politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit, conflicten over grondbezit, confrontaties tussen ordediensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak hun doel missen. In 2017 is in Mogadishu de Mogadishu Stabilisation Unit opgericht, welke zich ook focust op de ontwapening van de bevolking en van illegale milities. Dankzij deze unit is het aantal aanvallen door Al Shabaab in Mogadishu tijdens de ramadan verder blijven dalen.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.5.11. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration

and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.12. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.13. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.5.14. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.5.15. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186,00 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186,00 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK